

han ikke at kunne forelægge Loven. Jeg skal lade denne Grund fuldt gjælde; men saa vilde jeg ønske, at Kolonialraadet allerede i August, da Fællessukkerogieret maatte standse sin Virksomhed, og da det var klart, at en fornyet Hjælp var nødvendig, havde givet dette Tilfagn, saaledes at den høitæredede Minister havde kunnet forelægge os dette Lovforslag paa et tidligere Stadium; det er nemlig min Overbevisning, at, havde dette Lovforslag foreligget tidligere og med nogenlunde tilstrækkelig Tid til Overveelse, vilde vi have kunnet enes derom. Jeg tror, at vi havde kunnet enes med hinanden paa den Basis, at vi havde søgt at faae Loven af 25de Februar 1876 opfyldt og opbrugt nu med det Samme, saaledes at den ikke kom til at staa med et ubestemt Krav til os i Fremtiden. Man kunde, tror jeg, have naaet Enighed paa det Grundlag, at det i Loven af 1876 fastsatte Maximum for Statens Tilskud til denne Anstalt, nemlig 2 Mill., var bleven nedsat til $1\frac{1}{2}$ Mill., og at man havde fundet Former, hvorunder den nuværende Mangel i Rogieret kunde have været afhjulpen ved et Tilskud fra Staten, som endda kunde have været betinget af noget mindre Tilskud fra Aktieselskabets egen Side. Men som Sagen nu ligger for, er der ikke nogen stor Sandsynlighed for, at det skulde kunne naas, og det er saa meget mere betænkeligt, som Hjælpen til Sukkerogieret fremtræder netop i dette Dieblisk i allerhøjeste Grad som en Hjælp til selve Den. Naar de Herrer ville erindre de Motiver, som ledsage det oprindelige Lovforslag, ville de deri finde udtalt, at af de afbrændte Plantager er der et vist Tal — jeg tror, det er ansat til omtrent $\frac{1}{3}$ af 43 — der laa saaledes, at de kunde finde deres Afkastning af Hør til Rogieret, forudsat, at dette kom i Stand; det er altsaa aabenbart, at man ved at sætte Fællessukkerogieret i arbejdsdygtig Stand vilde formindste Erangen til Understøttelse til Plantagerne til Gjenopførelsen af deres Møller, Bærker osv., at med andre Ord en forstaaelig ydet Hjælp til Sukkerogieret vilde meget betydelig formindske og nedsette de Fordringer paa Hjælp, de øvrige Plantager paa St. Croix kunde gjøre. Naar nu dertil oveniud kommer, at Statskassen i Forveien er interesseret i denne Anstalt med saa betydelige Beløb, og, naar det er erkjendt, hvad der er erkjendt af denne Forsamling, at Fællessukkerogieret er et væsentligt Element til Ophjælpning af Den i det Hele, saa forekommer det mig, at det er meget uvigtigt nu at skyde denne Sag tilside som Noget, der ikke kommer os ved, og overlade Fællessukkerogieret ganske til sig selv, naar der havde været en Bet., ad hvilken vi med forholdsvis ringe Offre atter kunde have bragt denne Fabrik i en saadan Stand, at den kunde arbejde, derved efter al Sandsynlighed have frelst de store Kapitaler, vi have staaende deri, have nedsat den Hjælp, som ellers behøves til St. Croix, og givet den allerbetrydningsfuldste

Simpuls til Dens fremtidige Dyrkning paa hensigtsmæssig Maade. Det er derfor meget ubespøjet, naar der tales, som om Fællessukkerogieret ikke her havde Nogens Interesse. Det har det i allerhøjeste Grad, og jeg skal gjentage, at vi vilde særdeles gjerne være gaaede ind paa en Ordning, hvorved Loven af 1876 kunde være bleven begreundet, men Fællessukkerogieret nu hjulpet. Jeg kommer dernæst til at tale om den Hjælp, der skal ydes den øvrige Del af Den. Her have de ærede Herrer, og ikke mindst den ærede Ordfører for det første Mindretal, talt om, at hele dette System med Bureaulaan var et usundt og uforstandigt System, som ikke kunde fortsættes; det maatte man se at komme bort fra. Den ærede Ordfører for det første Mindretal blev, hvad Arbejderregulativerne angaar, af sin Efterfølger mindet om, at Nigsdagen har et Medansvar i den Bestemmelse, der først fastsætter Arbejderregulativernes Ophævelse til om tre Aar; men vi ere ogsaa medansvarlige for det hele System med Bureaulaan. Det have vi her siddet og set paa i mange Aar, uden at gjøre nogen Forandring deri. Plakaten af 14de Mai 1823 er jo en gammel Historie. Jeg veed ikke, hvor gammel den Stik er, at Kolonialkassen yder Bureaulaan til Plantager; men der er al Grund til, naar man ser paa de vestindiske Regnskaber, at tro, at ogsaa det er en meget gammel Historie, og den har Folkethinget fuldt vel kjendt, og i 1876 har Folkethinget givet Samtykke til Laan til St. Croix Kolonialkasse af 600,000 Kr. med det Formaal, at disse Penge skulde anvendes til Bureaulaan. Nu kunne vi godt erkjende med hinanden, at dette er et uheldigt System, at hele denne Methode hviler paa aldeles forkerte statsøkonomiske Grundsætninger, men derfra er et meget langt Spring til netop nu i dette Dieblisk, hvor Den er bragt i den allervanskeligste Krise, den maatte nogensinde har kjendt, at ville forandre dette System. Der vilde være meget god Logik i at sige: „Vor første Opgave maa, naar vi ere komne ind i nogenlunde ordnede Forhold, være at bringe disse Bureaulaan, denne bestandige Stolten paa Kolonialkassen ud af Verden“, men dog votere for, at der i Dieblisket bliver givet Laan efter Plakaten af 14de Mai 1823. Smidertid, selv om man absolut ikke vil gjøre dette, og navnlig dersom man ikke vil tage Kolonialkassen som Mellenmand, ser jeg dog ikke rettere, end at der maatte kunne gjøres Afskilligt for denne Sag ad direkte Veie, og jeg har ikke endnu hørt, at der for saa vidt er nogen principiel Forskjel mellem Regjeringen og de to Mindretal, der stille sig saa fjendtilig til den. Der er i disse to Mindretals Betænkninger gjort en Del Bemærkninger om den Fremgangsmaade, der vil være at følge paa Den, naar nu efterhaanden Planterne gaa fallit, naar deres Eiendomme komme til Auktion, og Staten skal træde til som Prioritetshaver. Mod denne